

hvorefter der blev stillet tændte Lamper omkring paa Borde og Konsoller.

Jakobe havde ikke vist sig. Heller ikke da Teen blev budt rundt, kom hun tilstede, skønt der udtrykkelig var bleven kaldt paa hende. Nanny, der ogsaa havde hørt om Telegrammet, tog dette for et godt Varsel. Det blev saamænd ikke til noget med det Giftermaal! Forældrene talte jo ogsaa saa lidt som muligt derom, saa de havde vist ikke heller stor Tillid til det.

Der blev nu musiceret en Timestid, og da Klokken var bleven elleve, lavede Gæsterne sig til at gaa. Nanny derimod dristede sig for denne gang til at trodse Dyhrings bestemte Forbud og blive der om Natten, idet hun haabede paa, at Per vilde komme den næste Morgen.

I dette Øjeblik vendte Ivan tilbage fra Byen med sit mest forstyrrede Ansigt paa. Da de Fremmede var gaaet, spurgte han, idet han vendte sig mod Forældrene og Nanny:

»Har Jakobe ikke været nede i aften?«

»Nej, ... hvorfor?«

»Sidenius er rejst.«

»Rejst? Hvorhen?«

»Det er nok til Jylland. De sagde paa Hotellet, at han vilde blive borte i flere Dage.«

»Naa, hvad saa? Han er vel taget derover til Begravelsen,« sagde Moderen. »Saa er det derom, han har telegraferet til Jakobe.«